

Mester Györgyi

Vasutasnap - Szeretjük a vasutat

Kéthavonta szoktuk látogatni Ilonka nénit. Furcsa mód, hároméves Máté unokám ilyen alkalmakkor örömmel elkísér, sőt, türelemmel viseli a félórás ott tartózkodást is, az öregszagú, lesötétített lakásban. Persze, ennek nyomós oka van, mégpedig az, hogy a lakás közelében fut a vasúti pálya, és a buszmegállóból, egy kerítésen át, jól látni a kormos régi, vagy a fényes, színes kocsijú új szerelvényeket, a sok vagonból álló, hosszú tehervonatokat.

Sajnos, közben azt is látnunk kellett, hogy a buszra várakozó utasok mennyi szemetet, papírpoharakat, üres üveget, pillepalackot, csoki papírt és persze rengeteg csikket dobáltak a kerítés tövébe, a vasút területére.

Mit tagadjuk - a kiábrándító látvány ellenére -, Máté és én is, szeretjük a vasutat.

Nézni inkább, vele utazni kevésbé, a sok késés, a vagonokban tapasztalt higiénia hiánya, valamint a tömegközlekedés egyéb nehézségei miatt. De nézegetni szeretjük, főképp a szép, új vonatokat.

A legutóbb, amíg a buszmegállóban várakoztunk, Máté - jó szokása szerint -, háttal fordult az úttestnek, és élénk érdeklődéssel figyelte az üres síneket. Az éppen arra járó vonatszerelvény pár perce elhúzott, nem volt várható, hogy hamarosan újabb érkezik, unokám mégis rendületlenül nézte a nagy, lyukacsos betonkockákból felhúzott, szakaszosan leomlott, helyenként dróttal pótolta kerítést, melyen keresztül pompás kilátás nyílt a vasúti pályára.

Már korábban is elmondtam neki, hogy ne kergessen hiú ábrándokat, nem érdemes az üres síneket bámulnia, ha már elment egy vonat. Ezt muszáj volt ismét leszögezmem, mivel a múltkoriban is úgy bámulta a kerítést, mintha valami csodás jelenség feltűnésére számított volna.

Egyszer csak azt mondta.

- *Nem a vonatot várom, hanem az egeremet. Ő a barátom, mindig kijön, amikor itt vagyunk a buszmegállóban.*
- *Máté, ne butáskodj, te már nagyfiú vagy. Tudod, hogy az egerek a kamrában, a pincében, vagy a padláson fordulnak elő, no meg persze a mezőn, de azokat már pocoknak hívják. Valamit nagyon félrenéztél, vagy képzelődsz – erősítettem meg az elmondottakat.*
- *Én nem képzelődöm – ragaszkodott továbbra is a saját igazához Máté. - Az egér a barátom, és ott van a kerítésben – mondta nagy meggyőződéssel.*

- *Mindjárt jön a busz, most már gyere ide mellém, mert a végén még itt maradsz – próbáltam lebeszélni a gyereket a hiedelméről.*

A messzi kanyarban éppen feltűnt a jármű, amikor Máté megrángatta a kabátom ujját.

- *Na ugye, hogy nem képzeldöm? Nézd meg, ott a barátom!*

Odanéztem, ahová mutatott, és a legnagyobb megdöbbenésemre egy szürkebundás, egészen kedves kinézetű, nagy egeret pillantottam meg, amely érdeklődéssel, orrát húzogatva szimatolt ki az egyik kockakő ablakán.

- *Ő a barátom – mondta Máté. Mindig látom, ha idejövünk. - Ugye aranyos, neked is tetszik? – kérdezte tőlem.*

Szóhoz se jutottam.

Ezek szerint, Máté nemcsak a vonatokat, az állatokat is kedveli. Még ha patkányról van is szó. Csak Ilonka néni meg ne tudja, mert még képes, és elköltözik...